

Gyimóthy Gábor (Zollikerberg/CH):
„Kiemelt” nyelvbíráló versek
A fekete lukak és a nyelvbíráló verseim

Bár most nagy fölbolydulás van a kozmológiában, mert a *James Webb* űrcsillagvizsgáló legújabb fölfedezései iszonyatosan megrendítették az ősrobbanás-elméletben hívők rendíthetetlennek gondolt hitét. Ám a fekete lukakkal kapcsolatban talán még érvényes az eddigi „tudás”. Háromféle fekete lukban hisznek a tudósok. Fekete lukká roskadhat egy, a Napnál nagyobb csillag, amelynek a tömege legalább 8-10 naptömeg. Ezek a „kicsike” fekete lukak. A nagy, sőt, nagyon-nagyon nagy fekete lukak a tejútrendszer közepén kuksolnak és a tömegük többmilió, vagy akár többmiliárd naptömeg is lehet. Aztán vannak, illetve lenniük kell „középméretű” fekete lukaknak is, néhány ezer naptömegnyi testsúllyal. Ilyeneket eddig még nem sikerült fölfedezni, de a Tejútunkban van néhány gömb-csillaghalmoz, egy-két milió csillaggal, amelyek nem lehetnének olyan – teljesen függetlennek és zavarhatatlannak látszó – csillag-gyülekezetek, ha nem lenne a közepükön fekete luk.

Ennyit a csillagászatról.

Amikor, 2012 őszén – egészségügyi okból kifolyólag – abba kellett hagynom a, főleg Magyarországon végzett „nyelvőrző hadjárataimat”, elkezdtem rövid, nyelvbíráló gúnyverseket írni. Ezekből naponta jelenik meg egy-egy a *Szilaj Csikó* kultúr-rovatában. A napokban jutottam túl az 1500. versen. Ezek rendszerint egy, vagy két, négysoros versszakból álló versikék, ám néha csak három, négy, öt versszak után tudtam elbánni a mondanivalómmal. Ezekkel párhuzamosan jónéhány, rettenetesen hosszú verset is írtam, ugyancsak tele nyelvbírálgatással. Nem tudom szabad-e ezzel a hajánál fogva előcibált hasonlattal élnem, de megteszem. A rövid versek olyanok, mint a „kicsike” fekete lukak, a rémhosszúak pedig mint a... Asszem nem kell folytatnom. Ám a napokban kicsit átnéztem a rengeteg rövid verset és megállapítottam, hogy van közöttük 50-60, amely már nem mondható rövid „versikének”. Ezeket kiemeltem közülük (de úgy, hogy abban a sorozatban is benne maradtak), csiszoltam rajtuk, kiegészítéseket fűztem hozzájuk és így keletkezett egy gyűjtemény „középhosszúságú” versekből (mondanom sem kell, hogy a mafla hasonlatomban, ezek lennének a középméretű fekete lukak párhuzamai...). Közben kiderült, hogy némelyik – a „kiegészítgetés” következtében – jóval hosszabb lett a középhosszúságúnál, de hát ez a dolgok szokásos, előreláthatatlan menetéből adódott. Az is kiderült, hogy a „munkálatok” közben kibuggyant belőlem egy-két „külön vers” is, amelyek nem a nyelvleckéztető, rövidversek kiemeléséből származnak. Ezeket benne hagytam a gyűjteményben és csak ennek a néhány versnek hagytam meg a keltezését. A többinél ez két okból is fölösleges lenne. Egyrészt, mert az összes kiemelt vers csiszoldgatása, kiegészítése 2024 március 14.-e és 24.-e között „zajlott”, másrészt, mert az eredeti (még ki nem emelt) versek keltezés nélküliek és valamikor az elmúlt tíz-tizenegy évben íródtak, tehát a valódi keletkezésük idejét (kezdetük keletkezési idejét), amúgy sem tudnám megadni.

A versek – mint mindig – főleg az idegen szavak fölösleges használatát támadják, de nem minden esetben. Viszont fölmerülhet a kérdés, hogy miért pont ezek az idegen szavak kerültek itt pellengérezésre? Ezek lennének a nyelvünkben a legfájóbb tüskék? Egyáltalán nem! A válasz egyszerű: ezek a versek sikerültek túl hosszúra a rövid versek gyűjteményében és így ezek „érdemelték meg” a kiemelést. A megérdemlés, mint ok, annyiból is helyes mert ezek a szavak kényszerítették ki a gyűjteményhez nem illő hosszúságú verseket és – ami kiemelésük után derült ki – hogy a hosszúságuk nem is volt elegendő ahhoz, hogy megfelelő magyarázat férjen el bennük.

E verseket felkiáltójeles verseknek is nevezhetném mert közülük soknak a címe felkiáltójeles, amiből talán következtetni lehet arra, hogy némelyikben nagyon megmondom a mondani valómat. Vagyis itt-ott, „*Akinek nem inge, ne vegye magára*”-versek is előfordulnak a gyűjteményben.

Zollikerberg, 2024 III. 24.

A motó

A motót egy t-vel ejtem
és ezért úgy írom is.
Szerintem az írásmódja
így lenne jó, s nem hamis.

Egy t-vel írom, mert hiszen
a motort sem így írjuk.
Rokon szavak s a *mozgatni*
igéből jön fajtájuk.

Csakhát idegen szegényke,
innen van a zűrzavar,
mert kettős t-t kettőzötten
ejtené ki a magyar.

Pedig rövid t a helyes,
úgy ejti ki idegen.
Ezért merészeltem meg, hogy
az egyik t-t kivegyem.

Egész más a Ottó név, mert
azt mi ejtjük helyesen.
Az az *octó*-ból származik.
(Tudjuk ezt, nem kevesen.)

De megsúgom, a németben
Ottó t-je is rövid.
(Hogy idegen nyelv észszerű,
azt, barátom, sose hidd...!)

Vagy a kiejtési szabály
ott a felsőbbrendű úr,
s a logika, mint a malac,
csak a gyökerek közt túr...?

Erről van szó, megérkeztünk,
ez a vesszőparipám:
két kiejtésmód egy szóban
nem férhet meg sehogy ám!

Nálunk is a kiejtési
szabály legyen a fő úr,
az idegen, kettős betű,
sok-sok szóban szemet szúr!

Fölbátorítok mindenkit,

ki hasonló szót talál,
okos, ha „másodbetűket”
szorgalmasan kigyomlál!

Zollikerberg, 2024 III. 14.

Feltétlenül kell ez a szó?

Honnan szedted a **landolást**,
németből, vagy angolból?
Miért nem vettél több szót át?
Az ember erre gondol...

Mondjuk, minden tizediket,
vagy minden hatodikat?
Hol a határ, ha szereted
az idegen szavakat?

Ne haragudj öregem, de
ne viselkedj ostobán.
Ki a nyelvromlást sürgeti,
tetted láttán rém vidám!

Magyar szót helyettesítesz:
olyan, mint a lesállítás...
És a **landolás** magyarul
– ha nem tudnád –: **leszállás!**

Idegen szókat használva
– olyat, mint a **landolás** –
magyar szókat rekesztesz ki,
ez már-már elhantolás...

Félek, hogy eszedbe se jut,
hanyagságból mit csinálsz.
Fölösleges idegen szót
a szép nyelvünkbe darálsz.

Ne magyarázzam hiába!

Most jövök a *kulmitól*, mert
ott voltam a *kulminál*.
Kérdés persze, mi a *kulmi*
és az is, hogy mit csinál?

Idegenszó tudásoddal

dicsekedve lovagolsz?
Vagy jobb lenne, hogyha megért
mindenki, akihez szólsz?

Közben tán észre sem veszed,
milyen egyszerű ez elv,
magyarokhoz magyarul szólj!
Erre jó a magyar nyelv...

Ha **kulminál**, akkor **tetőz**,
vagy a **csúcsot éri el**.
Gondolkozz mielőtt beszélsz,
sokkal érthetőbb leszel.

A **kulminált**, kisbarátom,
akár hiszed, akár nem,
nem érti meg minden ember,
talán még a fele sem...

Akkor viszont mért használod,
neked tán nem érdeked,
hogymindenki megértse – az,
csak nem közönbös neked?

És most elárulok itt egy
ménkü nagy igazságot:
az idegen szó nem hibás,
csak te, hogyha használod!

Narratíva! Narrátor!

Divatból használsz egy szót, mely
teljesen fölösleges!
Vagy fizetnek érte tán, hogy
narratívát emlegess?

Melyik értelmét mondanád?
Mert több is van ám neki,
és a szabatoság az
anyanyelvünk szereti!

Magyarázat? – Elbeszélés?
Két különböző dolog.
Talán az **értelmezés** az,
ami fejedben forog?

Sokszor: **félremagyarázat**.

Ne kétkedjen senki se,
mert hát nem ritka esetben
csupán csak **gyermekmese**.

Élvezed, ha szövegedben
vadidegen szóval élsz?
Nem látod? – Már csak szajkózol,
mikor magyarul beszélsz!

Mily előnyös elbujkálni
idegen szavak mögé.
Értsen rajta bárki, bármit,
s amit ért, az az övé...!

Épp ilyen fölösleges a
narrátor is, kiskomám.
Kiskoromban erről szót sem
szólt nekem az iskolám...

S főleg arról, hogy mért rossz az
elmondó, vagy **beszélő**,
vagy akár a **mesélő**, hisz
hallhatóan mesél ő?!

Miért jobb az idegen szó
– ezt én föl nem foghatom –
hogyha több magyar szóval is
mondható a fogalom?!

Hogy került a nyelvünkbe és
ugyan, kifenének köll?
Az ittlétre ki ítélte
s ki jogosította föl?!

Van olyan idegen szó is
mely a nyelvünkbe simul,
s van, mely tengerisün gyanánt
a talpunk alá orvul.

Ezt hangosan kimondani
leszek itt most oly bátor
Szerintem egy ilyen szó a
gyakran használt **narrátor**!

Értjük-e a szavainkat?

„...Nekünk erről **tradicionális hagyományaink** vannak...”
„...A kislányok **egységes uniformisban** jöttek...”
„...Néhány darab a **gyűjtemény kollekciónjából**...”

Mai magyarból idéztem
és nem én találtam ki!
Ilyen, ha nem tudatosan
szónokolgat valaki.

Vagy beszélőnk esetében
ez egész mást jelent, és
előtte nem világos az
idegenszó jelentés?

Az is lehet, alig számít
mondókája értelme;
számára csak egy a lényeg:
idegen legyen benne!

Aki gondolkodás nélkül
szöveget csak „ledarál”,
nem biztos, hogy céljának a
feketéjébe talál.

Ne használj idegen szókat!
– Hangoztatom kint és bent –
de ha mégis, csakis olyat,
melyről tudod, mit jelent!

Gondatlanul a konyhában
sem használod föl a sót.
Jó lenne, ha beszédedben
meggondolnál minden szót!

*

**Mondani sokmindent lehet
(és hülyeséget is szabad),
ám a hallgatóságodban
tudatosul minden szavad...**

Írásmód! (újra, meg újra...)

Ha két mássalhangzó közül
az egyik zöngétlen,
a második mássalhangzó
rendszerint nem tétlen.

Így lett a lap**d**ából lab**d**a,

a le**b**kéből lepke,
a második mássalhangzó
így szólt bele ebbe.

Ezért a fu**d**balt, barátom,
kár fu**t**ball-nak írni,
egészséges kiejtésed-
del nem fogsz elbírn...

Mi történik a második,
ki nem ejtett l-lel?
Az búcsút mond és eltűnik
(meleg szeretettel).

Ám a legjobb, kisbarátom
(el ne áruld másnak!),
hogyha **fud**balnak sem írod,
csak **labdarúgás**nak!

Visszatérve az l-ekre,
ezer olyan szó van,
mely idegen és gazdag a
„két” mássalhangzóban.

Ott, ahol a kiejtésben
a rövid a helyes,
**egyik betű írásban is
bőven fölösleges!**

Benyomást kelt, de melyet?

Idegenszó mögé bújtál,
mint annyiszor, megint.
Versikém e szokásodért
szid, korhol és megint.

Az **impozáns**, kis barátom,
csak benyomást keltő!
Jót, kicsit, vagy nagy benyomást?
az kiderítendő...

Ezért nem csak idegen, de
a titokzat védi,
épp oly **jelentésmentes** szó,
mint a **minőségi!**

Ki használja, **lenyűgözőt**

ért gyakran alatta,
avagy **tekintélyest**, hogyha
tájékozott fajta.

Ha ilyen van, orrod előtt,
ne mondd **impozánsnak!**
Hagyd az idegen szókat a
gyengébbeknek, másnak...

Főleg azért ne, mert gyakran,
mit mondani akar,
sokkal jobban, pontosabban
mondja ki a magyar.

Hány ezrelék értené meg?

Hány ezrelék értené meg?
Ha meg senki, hát minek?
Ha érthetetlen szót használsz,
beszélsz ugyan, de kinek?

Lusztráció? – Ne hülyéskedj!
Honnan szedted ezt a szót?!
Amit mondani akartál,
arra magyar szó vem vót??

Fogdoss össze ezer embert
s kérdezd tőlük, mit jelent?
Hallották-e már ezt a szót,
ezt a durván idegent?

Vajon lesz-e ezer között
tíz, aki ezt értené?
Vagy talán **mind**, rökönyödve
az értelmét kérdené?

**87 évet értem meg,
s 8 más nyelvet tanultam,
de ezt a szót – Isten bizony! –
e szót még nem hallottam!!!**

Ezért utána se nézek,
magyar szóra nem „fordul”.
S remélem, hogy az életben
újra rám már nem mordul!

Hogyha az összefüggésben

sem érthető meg egy szó,
akkor fölmerül a kérdés,
hogyan az vajon mire jó?!

Ha valaki beszédébe
érthetetlen szokat sző,
nem emészthető a szöveg,
akárcsak a lenyelt kő!

És itt most rád bízok még egy
ménkű nagy igazságot:
nem az idegen szó hibás
abban, hogyha használod!

Per óra és társai!

Per óra sebesség? – Na ne!
Mégcsak nem is **per órás**?
Trehányságod egetverő,
beláthatnád, kispajtás!

Divat lett e beszédforma,
mert írásban is tarol!
Elterjedésében hibás,
aki ilyet fölkarol!

Ma csak ezt látjuk, ezt halljuk,
ki csinált ily divatot?
Nem tudjuk, de megszüntetni,
ma **mindenki** hivatott!

A törtvonalas írásmód
a legfőbb okozója,
mert, ha úgy van írva akkor
kimondva is **per óra**!

(„Kilométer/**óra**”, én
kezem róla leveszem,
eme írásmódját pedig
„fél-X”-esnek nevezem...)

Óránkénti sebesség van!
Per óra sebesség nincs!!!
**Hanyagság a szövegében,
önmegalázó bilincs!**

Jópofáskodás volt egykor

a hetyke **per pillanat**
és ez is pusztítva terjed
magyarnyelvű ég alatt.

Ma már mindent beszó, befon,
mint a futó iszalag,
s teljes feledésbe merült
a szó: **pillanatnyilag**...!

Sajnos már ezt is hallottam
aszongya, hogy: **per hónap!**
Erre aztán, nem csak ember,
de fejet fel, már ló kap!

Ugyanis régen – nem furcsa? –
a bárgyú is aszonta,
mi négy hetenkét történik,
az már majdnem **havonta**.

Ikonikus! (sokadszor)

Azt mondod, hogy **ikonikus**
X-re, Y-ra.
Megmondanád, jelentése
e szónak mi volna?

Eredetileg **képszerű**
lenne rá szabatos,
ám ez – akire használtad –
nem lenne túl lapos?

Dzsókerszó mögé bújtál el,
s tartod spanyolfalul,
ahelyett, hogy amit akarsz,
mondanád magyarul!

Vagy csak használod e szót, mert
meghallottad mástól,
és senki nem mentett meg a
bárgyú majmolástól?

Ez a szó most „begyűrűzött”
és marhanagy divat.
Az ember, hogy megérthesse
nyelvmegfejtőt hívat!

Itt már nem elég a szótár;

már rég megváltozott
és magával két tucatnyi
új értelmet hozott.

Csak azt nem értem s nem tudom,
miért is nem lehet,
külön s magyarul kimonda-
ni az értelmeket?!

Hogy mi mindent is jelenthet?
Fölsorolok párat.
Ki mégis **ikonikus** mond,
saját lelkén szárad:

**Kimagasló, nagyrabecsült,
kiváló és nagyszerű,
jelentékeny, rendkívüli,
tekintélyes, nagyhírű,
remek, rangos és kitűnő,
közismert, elsőrendű,
hírneves és jelképszerű,
jelentős, példászerű...**

Válogasd belőlük vígan
ki a megfelelőt,
és húzzál föl várfalat az
ikonikus előtt...

A forrás és a szitalás!

Ha a víz a domboldalon
napvilágra bugyog,
avagy krumplifőzés közben
gőzölögve buzog,

az a **forrás**. Szép magyar szó,
nem elraccsolt r-rel.
Ha mást jelent – egymagában –
nyelvérzékét terhel !

Mert hát önmagában bizony
nem elég, barátom,
hogyha **pénzforrásról** beszélsz
– ahogy ezt itt látom. –

Erőforrás is lehet ám,

de csak az a nyerő,
ki a **forrás** elé teszi
e kis szócskát: erő...

Költségvetésbeli forrás

lehet egyértelmű,
de csak forrás – **hogya nem víz** –
röhögtető derű!

Olyan ez, mint a **szitálás**,
az sincsen magában.
Hiszen **ködszitálás** volt az
mindig valójában.

Időjárás jelentésnél
megrándul az arcom,
ha csak amúgy, hebehurgyán
a **szitálást** hallom!

Ne nyeld le a szónak felét,
te még nem vagy angol,
ki becézve, rövidítve,
szót csonkítva hangol!

**Használt szavad bármily dőre,
ne félj, találsz követőre!**

Kontextualizáció?

Istenem, de gyönyörű szó!
Azt megtudni jó lenne ám,
mit értesz alatta, komám?

Összefüggősítés lenne?

Vagy valami más van benne?
Méltóztatnál körülírni?
Annak tudnék csak örülni!

Használd e szót s hamarosan
rájössz, hogy sok követőd van.
Meg se érti tán a fele,
de majd „vagánykodik” vele!

S azon nem jár ám az esze,
hogy őt vajon megértik-e?
Fő az „előkelő” hangzás!
(Dübörög tőle a padlás...)

„Nejlon zacskó?

A **Nylon** csak márkanev volt.
Kiejtése – tudjuk –: **nájlon**.
Hogy vele aztán mi történt,
itt e néhány sorban álljon.

Ki a helyesírásunkban
nejlon néven rögzítette,
istenem, de nagy barom volt!
Máig pusztít dicső tette.

Mert elterjedt s szorgalmasan
szajkózza, ki szájraveszi,
hiszen honnan tudná szegény,
hogy rossz kiejtéssel teszi?

Ráadásul, ki használja,
tudatlan csak és nem hanyag,
mert az, amit illet vele,
legtöbbnyire **más műanyag**.

A harisnya **tényleg nájlon**,
de a zacskó szinte **soha!**
Polietilénből van az,
nájlon lenne, lenne csoda!

Mert a **Nylon poliamid**.
Noha elég gyakran műszál,
olcsó fólia-zacskóként
a világban sosem kószál!!!

Zollikerberg, 2024 III. 16.

Hülyeségeket veszünk át!

A **plasztik** is „begyűrűzött”,
akárcsak a ronda **sztrók!**
Élvezzük ami idegen,
akármilyen marha szók!

Sose használd a **plasztikot**:
nem **képlékeny** hidegen,
amit jelöl – s mind eközben
undortkeltőn idegen!

(Gipszet, cserepet, üveget

sem nevezel **plasztik**nak,
noha a „születésükkor”
mind igencsak lágykodnak...!)

Lefitymálón nevezi meg,
mi vegyészeti csoda.
Nélküle a mai világ
nem jutna el sehova!

A lényegről mélyen hallgat
ez a rém pongyola szó,
hisz e fogalmat jelölni
csakis a **műanyag** jó !

(Ráadásul megalázó
e trehány szó-kotyvalék:
közönségét sem nevezi
senki úgy, hogy **csőcselék**...)

A hanglemez!

*Valamit vallanom, be kell itt:
hanglemez sosem volt **Bakelit!***

Körülbelül nyolevan éve
alig volt még műanyag
(azt mind **Bakelit**nek hitték,
mert az ember balgatag).

(A **Bakelit** márkanév és
megsúgom most azt a tényt,
szakkönyvekben megtalálni
fenol-krezol-gyantaként.)

Ez a név már szinte eltűnt,
ám előbújt, nem sunyít,
a régi hanglemezekről
azt tartják, hogy **Bakelit**.

Nem tudom, ki, honnan vette,
de ez súlyos tévedés!
Oka: **a műanyagokról
a tudás nagyon kevés!**

Mikrobarázdás lemezed
soha nem volt **Bakelit** !
Pé-Vé-Cé-ből van a lemez,
ha mást hallasz, el ne hidd !
Poli-vinil-klorid a szó,

rendkívül jó műanyag.
Nyugodtan megtanulhatod,
e téren ne légy hanyag.

A **CD**-lemezed pedig:
Pé-Cé, Polikarbonát
(ha használsz még ilyen lemezt,
vényülő zenebarát...).

Ám, ha még öregebb lennél,
s fejedbe szöveget üt ez:
hogymiből volt régesrég a
vastag **gramofon**lemez?

Arról sokat én sem tudok
– túl régen volt, nem csoda –
csak annyit, hogy (talán főleg?)
sellak volt az anyaga.

A **sellak** meg nem műanyag,
levéltetű izzadmány.
Rém hasznos volt, mikor még nem
volt műanyag-tudomány.

Zollikerberg, 2024 III. 17.

Ne fordíts le mindent vakon!

Ha fordítasz, nézz szótárba,
és ne légy oly tevé:
meg se nézed, ennek-annak,
van-e magyar neve?

Különösen fontos ez, hogy-
ha tenger a helyszín,
ahol nem él **gyilkos bálna**,
csak **kardszárnyú delfin!**

A tengerben nincs sok növény.
Vedd nyugodtan ténynek,
gyilkos lehetne ott neve
csaknem minden lénynek.

Mitől **gyilkosabb** egy bálna,
mely fókát öl – egyet –,
mint amelyik egy nyeléssel
rákot öl, ötezet?

(Élő rovarokat öl meg

az aprócska cickány,
mégsem mondaná rá senki
azt, hogy **gyilkos patkány.**)

Nem csak szavakat veszünk át
gyakran az angolból;
szó szerint lefordítottan,
néha éppúgy rombol!

De mindettől függetlenül
– versem leszűrt leve –:
ennek a gyönyörű lénynek
van már magyar neve!

Szövegfordító hibája!

Bizony, ha gúnyból kellene
kitalálnom ilyen szót,
azesetben önmagamért
egy kicsit sem állnék jól.

Mert hát képtelen lennék rá,
ez szerintem nem vitás.
Ilyen szó – csak meg ne ijedj –
a **szubszidiaritás!**

Magyar szövegbe – bár ritkán –
néha-néha beszorul,
mert a fordító sem tudja,
mit jelenthet magyarul...

Vagy, mert gyagya és azt hiszi
– ez a súlyos siralom –,
hogy az olvasóinak már
e szó szilárd fogalom.

Pedighát olyan egyszerű,
jelentése semmi más,
mint valami **segély**, avagy
pénzbeli támogatás.

Zollikerberg, 2024 III. 16.

Hiányzik a tudatosság?

Nem érthető meg egykönnyen,
magyarul írt, magyar könyvben,
gyógykezelés miért **kúra**?
Kínszenvedés mért **tortúra**?

Gyerekek mért mennek **zsúrra**?
Kirándulás miért **túra**?
A **szívverés** miért **pulzus**?
A **tanfolyam** miért **kurzus**?

A **kiejtés** mért **akcentus**?
Tülekedés mért **tumultus**?
S a **lökés** miért **impulzus**?
A **hatás** meg mért **effektus**?

Mert a magyarszó túl hosszú?
Lustaságra lecsap bosszú!
Ma már csaknem kétszáz éve,
a magyar lett „nyelvvé téve”

– tudja Ferkó, tudja Maris –,
hogy már **hivatalosan** is...!
Örülj neki, hogy itt élhetsz,
s hogy **még** magyarul beszélhetsz!

(„Nem tudatos szövegben” az
idegen tán nem szándékos,
ám a „magyarnak hitt szavak”
tömkellege ott a cinkos!)

*

Tudatosan írd és beszélj!
Tudatosan magyarul!
– S előtted az anyanyelvünk
tisztelettel leborul!

Paradigma!

Úgy szertnélek pofozni
Budapesttől Aradig ma,
hogyha nem magyarázod meg,
mi is az a **paradigma**?

Azt hiszed, mindenki érti,
amit talán te sem értesz,
csak használod, mert divatszó,
s hatékonyan nyelvet mérgez!

E szó túl sokmindent jelent,

tehát mit értesz alatta?!
Uralkodó tan, példakép,
avagy **ragozási minta?**

Ragozási sort, avagy egy
tudományos világképet?
Aki agyadba ültette,
alatta vajon mit értett?!

Idegen szó mögé bujkálsz,
mely, mint látod, többértelmű.
Ezért használ magyar szokat,
aki ma még magyar lelkű!!

*

Őrizd meg a méltóságod!
Ne alázd meg magadat!
Ha van magyar szó, ne használj
vadidegen szavakat!

Szóátvétel!
(Disztópia)

Csodállak, hogy ez a szó az eszedbe juthatott,
és hogy szókincesdből magyar szóra már nem futott...

Csodálom, hogy teszerinted ez a kifejezés
a nyelvünket gyarapítja és nem visszaesés.

Gondolod, a **disztópiát** már mindenki érti?
Megmondom őszintén, nekem a szememet sérti.

Szöveged, **zord jövőképről** sokkal szebben szólna
és a **disztópia** szó meg, föl se bukkant volna...!

Nekem most a jövőképem éppen nagyon zordul,
attól, hogy magyarban e szó, durván előfordul!

Hajmeresztő szörnyűségek kerülnek a nyelvbe,
ez a szóátvételnek a könyörtelen elve!

Ebből bárki láthatja még akkor is, hogyha vak,
Érthető fogalmat fednek érthetetlen szavak.

Nem mentség, hogy fogalommá lesz az idegen szó!
Azzá válna magyar szó is, mely a nyelvbe való!

Mért kell nekünk a már réges-régen elhunyt görög?
Hisz a nyelvünk – tán nem örök – de még vígan pörög!
Vagy azt hiszed, tudományos szöveg csak úgy készül,

hogyha abba görög szó is belekerül részül?

Rosszul hiszed! – Írásodból akkor árad erő,
ha a szókincsed egységes. – Hidd el, az a nyerő!

Voksolás!

Visszasírod az időt, mely
olyan furcsa ma és itt:
amikor latin szótárral
olvasgattunk Jókait?

Nehéz hülyébb szót találni,
s amely fölöslegesebb:
voksolás a szépen hangzó
magyar nyelven ütött seb!

Magyarázd meg, hogy mennyivel
nő szerinted a hatás,
ha azt **voksolás**nak mondd,
ami nem más: **szavazás**?!

Talán jópofáskodásból
kezdtek egykor mondani,
de ma komolyan használják!
Rettenetes hallani!

A jópofáskodás sajnós,
kevéske idő után,
már nem hangzik jópofának
csak bambán cseng és bután!

Úgy érzed, ha többször kell a
szavazást kimondani,
az ismétlést kerülvén kell
voksolásra váltani?

Helyes lenne, de idegen
szóval e „húzás” nem ér!
Öt ismétlés, és te rohansz
öt helyre pót szavakér’?

Látod, kis barátom, hogy itt
megállna a józan ész.
Ha nincs rokonértelmű szó,
akkor sehova se mész...

Síelés?!

Te nem **tűzöl**, hanem **tű-ölsz**?
Só-olsz szózás helyett?
Sízés ült egykor, ahol ma
Síelés kap helyet!

Nem tudom, ki találta ki
ezt a szót, hogy **síel**?
(**Sízés** fölötti gyászodban
néhány nótát sírj el...)

Rém magyartalanul hangzik
– rákérdzhetsz bárhol –
kalapál helyett hangzana
így a **kalapáol**...!

Nagyapám rám ripakodott,
ha azt mondtam **síel**:
*„Tűvel tűzünk, sóval szóunk,
csak **sízhetünk sível!**”*

-ció, -ció, -ció...!

Több, mint háromszáz szó hemzseg
– s rondítja a magyart,
amelyekre – hogyha lenne –
vadul fennék agyart,
amelyek mindegyikének
végződése **-ció!**
És akkor te elgagyogod,
hogy **reveláció!**
Csak lusta vagy gondolkozni,
vagy az eszed kevés,
s ezért nem jutott eszedbe
a szó: **felfedezés**?!?

Magyar szó „idegenítve”
a **kitaláció**.
(Valakinek nem volt elég
a rengeteg **-ció**?!)
S hogy ez a **fikció** lenne,
állítja a szótár.
Így jár az az ember, aki
a rossz szóra jót vár...
Az ilyen bohóc szavakat
én nem hányom (le se)!
A **fikció** pedig nem más,
mint **kitalált mese**.
Egyel tovább megyünk, íme

a **kitoláció!**

(Valakit tényleg bosszantott,
hogy nincs elég **-ció...**)
Idegen legyen egy kicsit
a magyar szó mégis,
mert, ha túl magyar még talán
ránk szakad az ég is!
Jópofaságból született?
Igazad van pajtás!
Csakhogy ez már a nyelv ágán
hivatalos hajtás...!

Mindösszesen!!!

Van: **mind, mindössze s összesen.**

Mindösszesen nem létezik!

A túl sok szó összevonva
értelmetlenségbe esik.

Valaki mégis kinyögte,
és azóta büszkén terjed.
Állítani, hogy álltság,
előbb-utóbb ne is merjed!

Túl hosszú elől, vagy hátul,
de használják esztelenül!
Amitől az eszem megáll.
Nem csak megáll: zsámolyra ül!

Mindösszesen bárgyú, mert nincs
összesennél összesenebb!
Egy szóba nem fér bele az,
mitől kétszer telne a zseb...

Mindösszesen nagy badarság!
Hogy a mafla is megértse:
oly szó, mint a **skorpióca**,
vagy akár a **denevércse**.

Bár a géntechnika révén
nagyon megnőtt a kínálat,
lehetetlen párosítás.
Még ma sincsen ilyen állat!

Realizáltad?

Átvettünk egy idegen szót
(fenét egyet, tízezret!)
és annak most esztelenül,
új jelentése terjed.

Realizál = megvalósít.
Ennek más értelme nincs!
(A tudatos szóhasználat,
a te számodra is kincs!)

Hogy **észrevesz**, vagy hogy **fölfog**,
csak az angol értelem.
Szeretném, ha ezt **fölfognád**,
s nem vitatkoznál velem...

„Begyűrűzött” az angoltól
e „második jelentés”
(már a németben is pusztít,
ami ott sem szerencsés).

Ha valamit **realizálsz**,
akkor **megvalósítasz!**
S mást egyáltalán nem csinálsz,
hidd el ezt, való igaz.

Elég baj, hogy a nyelvünkbe
idegen kerül bele,
még nagyobb baj, ha egyszercsak
rossz értelem jön vele!

Mindez nem jogosít arra,
hogy a **realizál** szót
megvalósít helyett használd,
hisz erről itt szó sem vót!

Ki-

Igekötők terén sajnos
a mai nyelv megbomlott.
Tán kisorsolt igekötők
járatják a bolondot?

Néhol fölösleges, máshol
az értelmet ferdítő
a ki tudja, hogy' választott,
divatos igekötő.

Mintha elfelejtett lenne

a valódi értelem,
igekötő? – Mindegy hova,
csak ige előtt legyen!

Mert a **ki**-nek iránya van,
agyadba tán behatol,
havibérlet **váltható ki**,
vagy kabát a zaciból.

Hadifoglyot **válthatunk ki**
tán egy csere fogollyal.
Vagy tán földrengést **válthatsz ki**
atombomba robajjal.

Csalánkiütést **válthat ki**
szokatlan ennivaló...
Van, ahova a **kiváltás**
semmiképpen sem való!

Egyik dolog a másikkal
tán **helyettesíthető**,
leváltható, **fölváltható**,
avagy **kicserélhető**.

Ily esetben a **kiváltás**
józan észnek ellent mond,
és aki ezt be nem látja,
énszerintem nagy bolond!

A másik bősztító hiba
a gyakori **kitakar**,
eltakar helyett használva!
Ez a csere mit akar?

Kitakarni azt lehet, mi
most még **be** van **takarva**
(a helytelen igekötőt
így, elő nem vakarva...).

S mert a **ki**-nek iránya van,
van ahol fölösleges.
Ily eset a **kihangsúlyoz**.
(Tanítsd! – S engem emlegess.)

Zollikerberg, 2024 III. 18.

Sztrók!

Ki kezdte e szót használni?
Teljesen lényegtelen!
Azt, hogy **mindenki** használja,
mélységesen szégyellem!

Ütést, csapást jelent csupán,
tényleg kellett ez nekünk??
A **sztrájk** után egy ilyen szót
másodszor is átveszünk?!

A **sztrókról** beszélek, amely
azonos értelmű szó!
Ám az angol pongyola s így,
ez **szélütés**re is jó!

Na és?! – Kérdem én, hogy ahhoz
nekünk vajon mi közünk?
Vagy serényen nyelvünkéből épp
magyar szókat üldözünk?

Itt az **agyvérzés**. – Mit vétett,
hogy feledésbe merült,
s mitsem jelentő szó miatt
használatból kikerült?

Magyar szónak értelme van!
Magyarul van értelme!
Minden átvett idegen szó,
a magyar nyelv sérelme!

Ha az átvett szó – méghozzá –
szinte jelentésmentes,
az átvétel büntett, s közben
teljesen fölösleges!

E téren a **sztrók** csúcs, és mint
az ép nadrágon a fót!
Nehéz lenne találni egy
még marhább idegen szót!!

Vagy azért terjedt így el, mert
két szótaggal rövidebb?
A puli sem selejt kutya,
csak azért mert rövid eb...

Mért nem veszünk át angolból

MINDEN szót, ami rövid?!
Ha azt mondják, olyan nincs több,
azt te nekik el ne hidd!

Tegyük jóvá! Irtsuk e szót!
Aki használja buta!
Eszébe se jut: a **sztróknál**
százszor jobb szó a **guta!**

Elárulok neked most egy
ménkű nagy igazságot:
nem az idegen szó hibás
abban, hogyha használod!

Spray!

Megőrüdtél? – Szövegedben
azt írod, hogy **spray**?
Ki mondta, hogy a magyarban
angol szóval élj?!

Mégcsak nem is **szprének** írod,
ahogy itt dukálna,
pedig az magyar szövegnek
sokkal jobban állna!

Ez a ronda szó csak azért
tört ránk, mert „szép rövid”?
Az e célú szóávételet,
csak túlzásba ne vidd!

Magyar szónak értelme van!
Értelme – magyarul!
Az átvett idegen szó, e
játékból kiszorul!

S lám az angol pongyolaság
lusta föltagolni:
a készülék, s amit kifúj,
neki csak **egy** „holmi”.

Amit működtetsz: **porlasztó**,
s bírd el ezt a „terhet”,
hogy a magyar szabatosabb:
amit kifújsz: **permet**.

Hogy e szavak hosszabbak? – Hát

kérdem én, hogy: Na és?
Neked gyorsabb legyen minden?
Előny a hasmenés??

Lefogadom, hosszú szöveg
– melyben nincs idegen –
összességében rövidebb!
Miben fogadsz velem?

Írj össze száz idegen szót
s fordítsd le magyarra.
A szöveged rövidebb lesz,
mérget vehetsz arra.

Számold meg a betűket is
és a szótagokat,
s rájössz, hogy **csak magyar** szókkal
rövidítsz sorokat.

Ezért nálad még egyszer a
sprayt én meg ne lássam!
Csak ennyit akartam monda-
ni, kérlek alássan...

Alapvetően!

Alapvetően-t mondanál?
Jól gondold meg, fiacskám!
Mert ennek a fránya szónak
pontos értelme van ám!

Nem lehet csak használgatni
divatból a szövegben,
mert attól a józan elme
megtorpan és ledöbben.

Volt, aki **egy** mondatába
háromszor is berakta,
hogy értelme egyszer sem volt.
az kicsit sem zavarta.

Van, aki odáig fajult
– fölnyüszít a képzelet –
hogy vidáman elsüti a
tulajdonképpen helyet...!!

Íme egy-két példa, melytől

vedd csak le a kalapot,
s kérdezd meg, az **alapvető**,
ott mihez **vet alapot**?

Az időjárás jelentés
– az eset nem egyetlen –
azt mondja, felhős idő lesz,
és az: **alapvetően!**

Itt az **országszerte** lenne
a sokkal jobb szerintem,
mint a szegény, agyon használt
dzsóker: alapvetően!

Aszongya a mesélő, hogy
(s ez sem kitalált adag!)
a Góbi **alapvetően**
nem csak homoksivatag.

Kell-e ezt még magyaráznom,
hiszen látszik itt szépen,
ami a szövegbe illik,
az a **tulajdonképpen!**

Ne hidd, hogy magyar találmány
ez a merő állatság.
Ez is az angol nyelvből jön
(és már ott is baromság!).

Minden második mondatba
bebiggyesztik, akkor jó,
a **basically** szócskát, mely
ma már csak töltelékszó...

Szende kérdésem csupán csak,
hogyan ki az a vadmarha,
aki ily hülye divatot
ültet át a magyarba?

Nem győzöm hangoztatni, hogy
csak **tudatosan** beszélj!
A szavaknak **értelme** van!
Ha azokat **átgondolod**
s **értelem szerint használod**,
nem fenyeget a veszély.

Minden mondat végén pont van!

Megeshet, hogy beszédközben
elragad a hangulat,
de azért a mondat végén
ne vidd föl a hangodat.

Becsületes hanglejtéssel
fejezd be a mondatot,
mondat végén **ne magasítsd**
azt a négy-öt szótagot.

Mondataid fűzérében
minden egyes mondatod
akkor zárul, ha a végén
hangod nem fönt hordozod!

Jót tesz, hogyha beszéd közben
önmagadat hallgatod,
s nem várod meg *hang-ejtéssel*
legutolsó mondatod.

Tegyél beszédben is pontot
a mondati végeken !
Hidd el, semmit nem változtat
a tartalmi tényeken.

Mondatvégi hangfölvitel
rémesen ronda divat !
Mint mikor az ijedt kutya
kérdő hangsúllyal ugat ...

Ne beszélj így! Nem vagy napon
s a fejedben nincsen vaj.
Magashangú mondatvéggel
kezdődik az idegbaj ...!

Nyűvöd szép nyelvünk hangzását
akkor, hogyha így beszélsz.
Tán, hogy a szavadba vágnak
– idő előtt – attól félsz ?

Vidd le nyugodtan a hangot
mielőtt jönne a pont,
magaslatra vitt mondatvég,
rossz szokása nyelvet ront !

Lemenő hang – mondatvégen –

**befejezni hivatott,
magasra vitt hang jelzi az
undorító divatot!**

A kecál!

(A gyönyörű, középamerikai madár)

Mi történik, ha valami
idegen szót átveszünk,
(csak nem kiejtés szerint, mert
ahhoz nincs elég eszünk)?

Itt a *quetzal* a jó példa,
ami **kecál** helyesen,
magyar neve **kvézál** lett,
helytelenül! Rémesen!

Pedig, aki e madarat
leírta, mert ismerte,
a madár nevét helyesen
kiejteni is merte!

Csakhogy magyarul leírni
elfelejthette a szót,
a *quetzal* kiejtése meg
másnak ismeretlen vót...

Így aztán **kvézál** lett neve
a gyönyörű madárnak.
Te pedig csak mondd, ahogy én,
gátlás nélkül **kecálnak!**

Zollikerberg, 2024 III. 18.

Spa!

A magyarító szótáram
ma még nem tartalmazza,
eme elképesztőn bárgyú,
agyalágyult szót, hogy **spa**.

Nem bántom én, ahol lakik
– bármiből is lett e szó –
de maradjon távol tőlünk,
a magyarba nem való!!

Hévíz forrás, gyógyfürdő hely,

spa-t utálni kötelez!

Van oly barom, ki ilyen szót
magyar szövegébe tesz?!?!

Sajnos van, tehát ez nem csak
idegennek fölirat,
úgy látszik, el kell viselnünk
a leghülyébb szavakat!

Akinek ez itt nem inge,
az ne vegye magára,
de ez a szó ájuldoztat,
erőnlétem dacára!

Magyarázat nélkül láttam
közönséges szövegben,
amin az ember csak bámul,
megbénul, sőt, ledöbben!

Mintha már általánosan
ismert fogalom lenne,
minthogyha kivetnivaló
semmi nem lenne benne!

Hová süllyed még a nyelvünk?
Kik és miért süllyesztik?
Szándékos e nyelvrombolás?
Vagy tán észre sem veszik?

„Visszanézted a filmet?”

Ki ne ismerné e nótát,
jó katonadal,
menetelve énekelték
fáradt torokkal:

*„Százados úr, seje haj!
Százados úr, ha fölül a lovára,
Visszatekint, seje haj!
Visszatekint az elfáradt bakára.”*

Lám, így lehet **visszanézni**,
de máshogyan nem!!
Hogy egy filmet **néztél vissza**,
azt én nem hiszem!

Ám meg lehet **újra nézni**,

akadálya nincs!
A szavaknak értelme van,
ami komoly kincs!!

Vissza-aludni sem lehet,
ez is szilárd tény!
És nem az én érdemem, hogy
erre derül fény.

Újra el lehet **aludni**
ébredés után,
avagy a **továbbaludni**,
sem hangzik bután.

Visszaélni, persze lehet,
ám az egész más!
Jól tudjuk, a **visszaélés**
nem föltámadás...

Hogy a fönti, néhány példa
jópofáskodás?
Igazad van, ámde kérdem,
meddig? – Kispajtás.

Mikor lesz a pongyolából
estélyi ruha?
Amit rengetegszer mondunk,
meddig jópofa?

Egyszer csak már irodalmi!
– Nyilal majd beléd –
pedig nem más, egyszerűen
helytelen beszéd...

Nem igazán!

Azt mondtad, hogy **nem igazán**, angyalom.
Amint látod, szó nélkül ezt nem hagyom.
Azt akartad mondani, hogy **nem nagyon**.

Tudatos nyelv ma sínylődik: halóban !
Figyeld meg, hogy értelem van a szóban.
Az **igazán** azt jelenti: **valóban**.

Így tehát a **nem igazán**, csupán: **nem!**
Am ezt itt most nem csak ezért említem;
az idegen kifejezést szégyellem.

Mert ez az angolból tükörfordítás:

not really az eredeti – nem vitás –
s átvenni a logikátlant, rossz szokás !

Ugyanis ez angolban is hülyeség.
Verseimmel magyarázom réges-rég.
Magyarba ültetni nem lett nyereség.

Hogyha ez ott tetszik nekik – ő dolguk.
Csakhogy sajnos nyakra-főre használjuk
és ezzel a szép nyelvünket rongáljuk!

Nem igazán sosem volt a magyarban,
csak most van, mert szegény nyelvünk lerobban.
Régi nyelvész fejthetné ezt ki jobban.

Film-szöveg-fordítónak a hibája.
Szóruul-szóra fordított a maflája!
Az embernek belefájdul a mája.

Helyette helyes lenne a **nem nagyon**.
A szabatos szóhasználat nagy vagyon!
Ha hallod a **nem igazánt**, üsd agyon!!!

Fotó!

Ha fognék egy kis halacszkát
koronával a fején,
mit kívánnék másodiknak?
Azt bizony nem tudom én.

A harmadik kívánságon
is sokat törnék fejet,
vajon az emberiségnek,
leges-legjobb mi lehet?

Ám az első kívánságom
– tán ordítanám a szót –:
**Irtsuk ki a magyar nyelvből
a megalázó fotót!!!**

Mit vétett nektek a **fénykép**,
trehányul nyelvrondítók?
S mit vétettek mind, a többi
kirekesztett, magyar szók???

Van aki a versemnek a

heves hangján elképed?
azért van, mert hát a **fotó**
nem is jelent fényképet!!

Legföljebb csak **fényt** jelent, mert
mása nincs is csak híja:
lemaradt a végéről a
képhez kellő **-gráfia!**

„feleszó” s így értelmetlen,
mit vagytok tőle oda?
Használói: gyereksereg,
óriási óvoda!

Tövisként áll ki a nyelvből
sértőn, bután, ridegen.
Akkor sem fogadnám el hogy-
ha nem lenne idegen!

Portfólió!

Nem annak szól, ki nem érti,
annak, aki használja:
Nem érti a **portfóliót**
az emberek sokszáza!!

Írd körül, vagy magyarázd meg –
az okos szó nagy érték!
Avagy tán nem azért mondom,
hogy azt mások megértsék?!

Szótárban kellett megnéznem
s a lelkem nem örvendez:
Idegenhez kelljen szótár,
ne a „magyar” szöveghez!!!

Befektetési csomagnak
mondja ki a szótáram.
(megértem én a magyar szót,
nem kell hozzá pót áram!)

Vagy **vállalat vagyonának**
ez az **összetétele.**
Ez is érthető akárcsak
Archimédész tétele.

Csak azt nem értem, barátom,

mért nem mondod magyarul?
Gondolod, idegen szótól
majd mindenki leborul?

Azt gyanítom, te sem érted,
csupán átvetted a szót,
és azóta csak szajkózod
a „remek” **portfóliót!**

Én pedig most jó eséllyel
fogadhatnék arra már:
**nem tudnád úgy körülírni
ahogyan a kisszótár!**

Autográf!

Az **autográf** gyönyörű szó,
ön-gróf-ra fordíthatnám,
hogyha kedvem lenne hozzá,
de a dolog nem vidám.

Ne haragudj, de megmondom,
bárgyúnak kell nézzelek,
miután magyar szövegbe
magyar szókat képzelek.

Mit gondolsz, száz ember közül
hánynál ismert ez a szó,
s tudja, hogy **autográf** helyett
sajátkezű lenne jó ?!

Mondókádnak értelmét tán
szándékosan titkolod ?
Félsz, hogy túlsokan megértik,
ha magyar a mondatod ?!

Ha van valamire szavunk,
egyszerű és érthető,
a sokaknak érthetetlen
honnan s miért jön elő?!

Butaság-e, trehányság-e,
elképzelt vagánykodás?
Az idegen **csak** idegen
a magyarban, **semmi más!**

A számítógép csodái

Hogy mi mindent tud egy ily gép
azt én föl nem sorolom.
Varázslatos ténykedését
csak említeni fogom.

Például, hogy villanással
változtat át szöveget
s csinál zagyva sorvégekből
kiegyenlítettet!

Vagy ugyanezt megteszi, ha
betűtípusról vált át:
egy gombnyomás, s *Calibri*-ből,
már *Times New Roman*-t csinált!

Viszont rettentőn utálom,
ha vers-átmásolásnál
– néha kéretlenül – ronda
sor-ritkítgatást csinál!

Sokan ezt aztán így hagyják

(ettől én hányni tudok!)

s terjednek tőle az ilyen

sor-kihagyott versszakok!!!

Másik ilyen
húzása, ha
lapközépre mennél át,
részarányosít sorokat
s csinál „**vers-karácsonyfát**”!

A megszokott versszak forma
szigorú vers-tartozék.
(Ne csinálj versből bohócot!
Rád szakad a magas ég!)

Hogy a gép ilyesmit művel,
az ügy egyik oldala,
hogy ezt megengedik neki,
e vers-szerző bús dala!

Utószó a vershez

Ugyanaz a csokoládé
egészen más élvezet,
ha nem vastag darabban van,
hanem vékonyka szelet.

És megintcsak más az íze,
hogyha sűrű folyadék.
Ez – azt, aki kipróbálta –
nem lepi meg, tudja rég!

A verssel is ez történik,
nézz egy furcsa versszakot,
aztán nézd meg ugyanazt egy
versszakban, mely megszokott.

Tévedés, ha azt hiszed, hogy
a forma lényegtelen;
a versszak külalakja is
meghatározó elem!

Rímelő és ütemgazdag
versek régi alakja,
hozzátartozik a vershez,
mint gombához, kalapja!

Sor-rítkított versszakokban
szecskára vágott a vers.
A véleményemet róla
nem mondom ki, nagyon nyers.

S a részarányos alakkal
bohóccá tett költemény?
Arról sem mondok most többet;
a véleményem kemény!

Hagyjátok meg a verseknek
rég megszokott alakját;
más formába ömleszthettek
modernkedő nyavalyát!

Azt is hülyeség ám hinni
(aki hiszi, elbutult),
hogy, mert van ma modern vers is,
a régi mind elavult.

Zollikerberg, 2024 III. 20.

Performansz!

Remélem, e szó hallatán
becsülettel fölhorkansz.
Hogy' kerül a magyar nyelvbe
e förmedvény: **performansz**?!?!

Ne hülyéskedj hát öregem,
azt mondod, hogy **performansz**?!
Angol szó átvételekben
vajon még meddig rohansz?!

A trehány nyelv-rongálásban
ez lenne a szilárd elv?
Létedet szégyelli immár
a fennséges magyar nyelv!

Vagy netán-tán azt hiszed, hogy
ez valódi magyar szó?
Akkor rád nem is a *trehány*,
csak a *buta* lenne jó!

Teljesítményt jelent **csupán**,
s ha mást értesz alatta,
akkor azt mondd, de magyarul!!
Hülyegyerek, ebadta!

Ez is olyan **dzsóker** szó, mint
a rémes **paradigma**,
sok-sok fogalomra illő,
s húzható gumicsizma.

Úgy érted, hogy: **előadás**,
bemutató, **lejátás**,
véghezvitel, **teljesítés**,
vagy mint hogy: **műalkotás**...?

Akkor mért nem így is mondod???
Magyarázd meg kispajtás!
Mindent jelentő szó mögé
bujkálni nem nagy dobás!

A szavak nem számok, amely-
eknek helyértéke van.
Egy szó nem jelenthet mást-mást
különféle mondatban!

A szavaknak értelme van

– ezt nem győzöm papolni –
a **mindent jelentő** szóval
értelmet tudsz rabolni!

Azaz, hogy az olvasóra
bízod rá, hogy majd mit ért,
egy-egy beszúrt **dzsóker** szóból,
amit tőled sosem kért!

Magyar ember **magyar** szót ért,
azért van **magyar** feje!
Hidd el, hogy a **performansz**nak
a **magyarban** nincs helye!!!

Megkérdőjelezés!

Több szó van rá szókincsünkben,
mely – mint tudjuk – mesés.
Iszonyúan mafla szó a
megkérdőjelezés!

Megfölkialtójelezem,
hiszen fölösleges!
Mint pirosra festeni azt,
mi már régen veres.

Kétlem, kérdésesnek tartom,
vagy **kétségbevonom,**
azt, hogy aki **kérdőjelez,**
észlénynek mondhatom...

(Lelki szemeimmel látom,
amint huncut gyerek
dolgok mögé zsírkrétával
pingál **kérdőjelet**.)

Te nem tartod gyerekesnek?
Hiszen mi tagadás,
e szó létrejötté nyilván
a jópofáskodás.

Jópofáskodni szabad, de
komoly lett a dolog.
Most már minden vetélytársa
a sírjában forog.

Ma, mint amikor megakadt

a régi hanglemez,
mindig, mindenki, mindenhol,
csak **megkérdőjelez!**

Nem mondom, hogy lehetetlen,
beveszi a begyem,
de nem, hogy kizárólagos
uralkodó legyen!!

Fajsúlyos?

Tudod te, hogy mi a **fajsúly**,
szegény nyelvi nyomorék?
Úgy használod, hogy attól a
fej fáj és a gyomor ég!

Fajsúlya csak **anyagnak** van;
nem más mint egy **viszonyszám**.
Ám téged az iskolától
megkímélt egy iszony tán...?

Ember nem lehet **fajsúlyos**.
Az sem, amit hangoztat.
Jelentős, vagy **fontos**. S mondhat
lényegeset, fontosat.

S hogy belásd, rossz használata
hülyeségtől mily **súlyos**:
Hidrogénnél nincsen könnyebb,
s teljességgel fajsúlyos!

Vagy talán nem is akartad
a nyelvünket rontani;
mást se szerettél volna, csak
nagy fajsúlyút mondani?

Akkor **azt** mondd, s ne **fajsúlyost!**
(Így mondják az észlények!)
Nem szeretném, ha mások is
nagy hülyének néznének...!

Koncepció!

Jaj, drágám, a **koncepció**
nagyon nem tetszik nekem!
Mert a rengeteg értelme
bújócskázik csak velem.
Idegenszó mögé bújtál,

mint annyiszor, már megint.
Versikém e szokásodért
megszid, korhol és megint!

Nem csak idegen, de egy a
háromszáz -ció közül,
mely élőködik nyelvünkben
(minek a nyelv nem örül!).

Magyarul mondd, amit akarsz
és akkor egyértelmű!
– Hajtogatom, hogy a nyelvünk,
valóságos mestermű! –

Elképzelés, alapeszme,
ötlet, akár **fogalmazás,**
nézetrendszer is lehet, vagy
csupán csak **elgondolás.**

Látod, a **koncepció** is
közönséges *dzsóker* szó.
Magyarul szabatos lennél,
szókincsünk arra való!

És most elárulok itt egy
ménkű nagy igazságot:
az idegen szó nem hibás,
csak te, hogyha használod!

Eufemizál?!

Szépít helyett azt mondod, hogy
eufemizál?!?
Ne haragudj, de ettől a
humorom leáll!

Azt hiszed, hogy ez a szó ma
már közérthető,
s hogy nyelvünkbe iktasd, arra
megjött az idő?

Avagy kiválasztottaknak
írod szöveged?
(Más, a szótár-forgatásba
meg belebebed...)

Vagy dicsekszel „előkelő”

nyelvtudásoddal?
Dicsekvéshez nem jó, viszont
versem megrugdal!

Csupáncsak nevetségessé
teszed magadat,
azzal, hogy nyelvedbe keversz
furcsa szavakat!

És, ha jól meggondolom (a
lelkem elszorul),
hiszen mondhattad volna, hogy
szépít, magyarul...!

Zollikerberg, 2024 III. 21.

Univerzum és egyéb!

Univerzum csupán annyit
jelent: **mindenség**.
Hogyha törődnél a nyelvvel.
tudhatnád ezt rég!

S nem fogynál ám ki a szuszból,
hidd el ezt nekem,
ha serényen kimondanád:
világegyetem!

Ám én attól félek, hogy rád
új divat ragadt,
s szégyelled kimondani a
magyar szavakat...

Inkább **galaxis**t mondasz és
intersztellárist.
(Villa helyett pálcikával
eszed tán a rizst?)

Gravitációnak mondod
a **tömegvonzást**.
(S idegen szóval üdvözlöd
tán a Mikulást...?)

A **tejút**, vagy **csillagközi**
tudománytalan?
Földgömb helyett is **glóbuszt** mon-
dasz minduntalan...

Félmagyarul beszélni a

tudománytalan!

Tiéd az egész szókincsünk
s folyton kéznél van!

Igazából!

Arra nincsen előírás,
hogy' kezdjünk egy mondatot.
Ahogy éppen kedved tartja,
kezdheted és mondhatod.

Ha így kezded: ***Igazából***,
vidáman megteheted,
**ám akkor minden mondatod
ugyanígy kell kezdened !**

Ugyanis, a máskezdetűt
nem hiszik majd el neked,
hisz azokból hiányzik
az ***Igazából*** kezdeted.

Ha mondatod igazságát
ennyire hangsúlyozod,
azt hihetnék, a többiből
az **igazat** elhagyod.

S lenne még egy javaslatom,
mely hozzád komolyan szól:
Mondatodat soha ne kezd
úgy, hogy ***Igazándiból!!***

Gyerekekhez beszének így
(s tán az is fölösleges),
felnőtt-től, komoly szövegben,
ijesztően röhejes!

Igazából-lal a kezdés
nem más, csak mafla divat.
Tudatossággal alóla
térj ki, húzd ki magadat!

Kritérium!

Egyik szép szavunk az **ismérv**.
Senki se használja!!
Inkább idegenszóra áll
mindenkinek szája.
Íme, itt a **kritérium**.

Jaj, de nem szeretem!
Mitől jobb az, mint az **ismérv**?
Áruld el ezt nekem!

Idegen is – úgy is hangzik –
s ráadásul hosszú!
Átok gáncsol magyar szókat,
vagy valami bosszú?!

Idegen szavak hallatán
az idegem rezzen.
Sokszor rövidebb a magyar
és hangzik is szebben.

Milyen érvet hozhattál föl
az idegen mellett,
ha a fogalomra néha
több magyar szó telett?

Magyar önérzettedet csak
kiskanállal merték?
Az idegen szót meg durván
a fejedbe verték?

Indifferens!

E rejtélyről fátylat lebbents:
mért mondod, hogy **indifferens**?
Ha a nyelvre sokat adunk,
erre van jónéhány szavunk:

**Jelentéktelen, közönyös,
nem számottevő, közömbös,
nem mérvadó, érzéketlen,
vagy semleges, vagy részvétlen.**

Látod, nem mindegyik rokon,
vagy csendül más árnyalaton,
s üzenik szóhasználóknak:
indifferens-ben szorongnak!

Javaslom, nem lenne szeszély,
hogy választékosan beszélj.
Tudatos, szabatos szöveg
előtt – meglásd – le a főveg!

Semmi nem szól oly érv mellett,

mely idegen szót dédelget,
és rikoltom egetverőn:
magyar szavaké az előny!

Filogenetika!

Filogenetikát írtál?

Ettől megtorpan az agy!
Magyar szövegben ily szótól
a mosoly az arcra fagy!

Mondd, fiacskám, kinek írsz te,
mit és mikor és miért?
Neked tán teljesen mindegy,
hogyan ki nem –, s ki az, ki ért?

Vagy te talán nem is akarsz
közérthetővé válni?
Szövegeddel bennfentesek
között akarsz csak járni?

Származástan, eredettan,
olyan érthető szavak,
mért jó csak a kevesektől
ismert, ritka szóalak?!

Ámde lehet, te sem tudod,
Hogy ez a szó mit jelent,
csak átveszed és leírod,
meghagyván az idegent.

És bujkálsz egy ily szó mögött,
mely téged el nem takar...
Magyarul mondja az ember,
amit mondani akar!

Paranoia!

Nagyzási téboly, vagy pedig
üldözési rögeszme.

Mért jó, ha e két fogalom
egy szóba van tömve ?!

Ha **paranoiának** mondod,
azt csinálod, aranyom !
Maradj inkább az **érthető,**
szilárd, magyar talajon.
Ha egy szó két fogalmat fed

s ráadásul idegen,
válaszd ki az egyiket és
mondd **magyarul**, kereken!

Hogy ne kelljen találgatni,
mit is akarsz mondani,
s hogy ne kelljen az értelmét
szótárból kibontani!

Különösen, ha – mint most itt –
akkora a különbség
a két fogalom között, hogy
azt mondhatnánk: föld és ég!

(Sajnos e szó úgy elterjedt,
mint egykor a pestis:
paranojának írhatná
Buda is és Pest is...)

Divatszó is, **dzsóker** szó is,
enné meg a fene,
avagy valami méreggel
irtani kellene!

Idegen szó mögé bújtál,
mint annyiszor, megint.
Versikém e szokásodért
szid, korhol és megint!

Frusztrált és frusztráció

A **frusztrált** rém ronda szó és
mást jelent ma már,
mint talán még harminc éve,
húsz éve akár.

Ma ily értelemmel terjed:
csalódott, dühös.
Hogy mért nem magyarul mondják?
Rejtély – különös...

Régen **gátlásost** jelentett,
kudarcost talán.
De ily értelemben senki
nem használja ám!

Még régebben nem létezett.

Ó! Boldog idők!
Magyar szavaink eközben
haldoklók, tűnők...!

Nem kevésbé bugyuta szó
a **frusztráció**,
hiszen a régi értelme
már annak se jó!

Régen azt mondták rá szendén:
sikertelenség.
Ez az értelme már eltűnt;
nem használják rég.

Kudarcézésnek mondja a
kisebbik szótár,
ám a mai jelentése
ettől távol jár.

Én ma **dühös csalódottság**-
ra fordítanám.
(Hogyha jobb szó jut eszedbe,
csak szólj, kiskomám.)

Zollikerberg, 2024 III. 23.

Abszolút!

A mai magyarban sajnos
az **abszolút** „túlterjedt”.
Benne, magyar értelmén túl
nem látok más értelmet!

A fogalom nem oly cseles,
hogy érthetetlen lenne,
s a magyarba, négy-öt szóval
körülírni kellene!

Az **abszolút** – sokszor mondtam –
teljes, avagy **teljesen**.
Hogyha magyarul mondanád,
járnál csak el helyesen.

Ámde jelenthet még mást is,
mind érthető, magyar szó:
biztos, változtathatatlan,
döntő, meggyőző, való.

Kizárólagos, feltétlen,

független, tökéletes,
aztán lehet még **korlátlan,**
általános, fölényes.

Továbbá: **mindenbizonyal,**
avagy hát **feltétlenül,**
s itt a **tökéletesen** is,
és végül: **okvetlenül.**

Választék lám, lenne elég
(szótárból kerestem ki),
bárki élhetne vele, de:
abszolút tetszik neki!

Néha azonban eldördül
az is, hogy: **abszolút nem!**
Itt meg **egyáltalánt** jelent,
ha egyetértesz velem...

Jó lenne ám gondolkozni
a kimondott szó előtt;
tudatos beszéd dícséri
az író, vagy beszélőt!

Potenciális

Mit jelenthet eme szép szó,
hogy **potenciális?**
Egy kicsikét nehézkesen
írom körül máris:

a **bent rejlő lehetőség,**
személynél, tárgynál is
(amely bármikor „kitörhet”),
a **potenciális.**

Túl hosszú a körülírás?
Ne legyél rám mérges!
Egyszerűbben is mondhatom,
íme: **lehetséges.**

Azaz minden, mely egy eset-
ben **elképzelhető,**
hogy **benne van,** s szerencsével
onnan **kinyerhető.**

Valaki, vagy valakik-

nek **képességei**.
Bennük lévő tehetségek
lehetőségei.

Hogy nem könnyű körülírni,
az látható máris,
mégsem bonyolult fogalom
a **potenciális**.

Esetenként magyarázni
könnyűszerrel lehet,
leírása bonyolult, mint
általános eset...

Arrogáns!

Arrogáns. – A szó, amelyet
egy kicsit se szívlelem.
Egyrészt, mert két **r**-je közül
az egyik fölös elem.

Másrészt, mert idegen s ezért
teljesen fölösleges.
Ilyen szavaktól a magyar
kiütéses, sebhelyes.

Hisz **pökhendi**, **fenhéjázó**,
avagy akár **kihívó**,
magyarban e fogalomra
szabatos, kitűnő szó!

Baj, hogy magyar szavak után
szinte senki sem kutat.
Kényelemből választják a
szóátvételi utat!

Így aztán elterjed a szó,
s nem csalás, nem ámítás,
rengetegen úgy hiszik, hogy
ez a szó van és nincs más!

Preferál!

Ha azt mondod, hogy **preferál**,
csak **előnyben részesít**.
Idegen szó – noha rövid –
szöveget nem rövidít.
Nem bizony, mert ha magyarul

fejezed ki magadat,
össz-szövegedből a sok-sok
bonyolultság kimarad

Például, valaki így szól:
Abban vagyok szkeptikus...,
magyarul csupán: *Azt kételem...*
Idegenbe hát ne fuss!

Idegen szó változtathat
úgy gondolat menetet,
hogy józan gondolkodásod
magyartalanná lehet.

Például, hogyha magyar az
óránkénti sebesség,
idegentől lesz belőle
a *per óra* szörnyűség!

Idegenszó használatra,
ha kísértés utolért,
sohase tedd, mert azáltal
nagy kár lesz a magyarért!

Attitűd!

Szövegedben nem lehet más,
magyar nyelv az iránytűd.
Hogy kerül hát ily szó bele,
mint a rémes **attitűd**?!

Sokmindent jelent, tehát ez
megintcsak egy *dzsókerszó*!
Ha pontatlan akarsz lenni,
pompásan használható.

Hozzáállás, viselkedés.

Két jelentés, például.
A többinek nézz utána,
s a szókinced kitágul.

Nem! – Megteszem helyetted
ide fülelj, idenézz,
hogy a szótár, főntiekhez
mit ad hozzá, mit tetéz:

alapállás, viszonyulás,

**modor, beállítódás,
beállítottság, föllépés**
és az **állásfoglalás**.

Továbbá: **magaviselet**
és még a **magatartás**,
s utolsóként **de nem végül!**
mondjuk, a **szerepjátszás**.

Nem végül, mert a szókincsünk,
tudjuk, éppen arra jó,
rejlik benne – alig túlzás –
végtelen sok magyar szó!

Ezzel szemben ott álldogál
a nyeszlett kis **attitúd...**
Magyar szót használj, barátom,
s egyből kitágul a szűd!

Kvóta!

Nyelvünkbe férközött, nem tudom, mióta
e sértőn bárgyú szó, ökelme a **kvóta**.

Gyakran mást sem jelent, mint valami **szintet**,
mely fölött, vagy alatt mást lát a tekintet.

Idegen szó engem nem ritkán meghányat!
A **kvóta** helyett is jobb lenne a **hányad!**

Ki vehet részt a bajnokságon? – azt nyersen
dönti el a **kvalifikációs** verseny.

Azt, ki ott indulhat szűri ki a **kvóta**.
Ha **szintet** mondanál, szebb lenne a nóta!

Kvalifikációs? Jaj, de durván „sercen”!
Sokkal jobb lenne a **minősítő** verseny!!

Lájkolás!!

Idegen szavakat használsz? Én – ha tehetem – nem!
Ám a **lájkolás**, barátom, **minősíthetetlen!**

Az emberi méltóságunk lesüllyedt már addig,
hogy ez a szó – lépten nyomon – szégyen nélkül hangzik.

Önmegalázásnak talán sehol sincs határa...

A **lájkolás** szó nekem ezt bizonyítja mára!

Mi lenne, hogyha a **lájkra**, azt mondanád, **tetszet**,
ami magyar szóból lenne magyar szóvá metszett?

És akkor **tetszetelhetnél** a **lájkolás** helyett,
s a szövegben magyar szó foglalhatna helyet.

Kis gondolkodás kell hozzá, s lám nem lehetetlen.
Szóképzésben a mi nyelvünk – tudjuk – verhetetlen!

Sok idegen szó azonnal váltható magyarra.
Idegen szóért, barátom? – Ki lusta, megy arra!

Centrum!

Jó szó a **cent**, jó szó a **rum**,
de a **centrum** micsoda?!
Rómaiak ezer éve
költöztek innen tova!

A **központ** is olyan szó, mely
– azt mondhatnánk – őshonos,
s **betűszámra, szótagszámra,**
jelentésre azonos.

Akkor meg minek a **centrum**?
Sok helyen fölösleges!
Magyaroknak írt szövegben,
magyarázd meg, mit keres?!

Rendben van, hogyha fölírod
az idegenek miatt,
de álljon ott magyarul is
a szó fölött, vagy alatt!

Ha mindenütt csak **centrum** áll,
megtorpan a képzelet!
Mégjobban megalázkodni
szerintem már nem lehet!

(És ha mondjuk, **központ** állna
mindenütt, **csak** magyarul,
baj lenne, ha az idegen
kicsikét magyart tanul...?)

Affér!

Egy f-fel kell kimondani
ezt a szót is: **affér**.
(Tegyünk bele még egy f-et!
– mondták régen – ha fér.)

Átvettük, de annyi eszünk
sajnos nekünk már nem vót,
hogy belássuk, a magyarban
helytelen ez írásmód!

(Ugyanis ezt kettős f-fel,
csakis a bunkók ejtik.
A szóban az idegenes
kiejtés-szabály rejlik.)

Viszony, kaland, ügy, vagy **eset**
lehet e szó magyarul.
Idegen szó, a fejedben,
magyart pusztít cudarul!

Hiszen itt is válogathatsz,
mert magyar szó van elég.
Idegen szó a magyarban
fölösleges töltelék!

Deviancia!

Deviancia, barátom,
csupán csak **eltérés**,
de hogy mitől, ne maradjon
légben lengő kérdés.

Ez az amit jó magyarul
meg kell magyaráznod.
És e nemes föladatatól
fölösleges fáznod.

Társadalmi szabályoktól
térne el például,
eme **devianciával**,
akit e szó vádol.

Ámde ki az, aki e szót
valóban megérti?
Avagy akikhez szólsz csupán
néhány nő és férfi?

Érthetetlen szavad tán a

közönséget sérti.
Ha nem találsz magyar szót hát,
körülrva térj ki!

Ne bújj idegen szó mögé!
Folyton hajtogatom.
Jól érthető, magyar szó a
mérhetetlen vagyon!

Repertoár!

Kell-e nekünk a francia
repertoár?! – kérdem én.
(Kell-e nekem repedt pohár
az asztalom térfelén?)

Jegyzéket jelent csupán csak
hogyha jól megvakarom,
vagy *készletet*, s a magyarban
hallani nem akarom!

Hiszen van egy csodás szavunk,
amely nem más, mint a **tár**.
Sok összetételben virul,
ami élő minta már.

Személyenként, esetenként,
az új szó nem lenne kár:
daltár, verstár, szereptár és
tánclépéstár is akár...

Egy színész fejében lévő,
hiánytalan **szereptár**,
amire mondják például
e szót, hogy **repertoár**.

Ezesetben sem látom be,
mitől jobb az idegen.
Használatát elítélem
mereven és ridegen!

Momentum!

Ne bújj olyan szó mögé,
amely tízfélét jelent!
Egyértelmű szóval ember,
csak **egy** értelmet teremt.
Ha azt mondod **momentum**,

vajon mit mondtál vele?

Itt csak négyet sorolok föl,
hegyezd füled s nézz ide:

Mozzanat, vagy **nyomaték**,
pillanat, vagy **tényező**.

Az értelmük nem is rokon!
Monentum, nem érthető!

De, ha tetszik, fősorolok
jelentésből még hatot,
melyeket **momentum** helyett
mind, nyugodtan mondhatod:

elem, **részlet** és **tünet**,
szempillantás, **körülmény**,
másodperc is és **jelenség**.
Íme a szógyűjtemény!

Ha tízéértelmű a szó,
a találgatás azé,
aki szöveged olvassa,
s a szó lehetne **izé**!

Aggály

Szegény nyelvünkért aggódom;
fölsejlik a sötét sors,
nincs, aki törődne vele
és a pusztulása gyors!

Túl nagy az angol befolyás,
a nyelvünk el-pongylolul
Nem csak azért mert már sokan
beszélnek fél-angolul.

Pusztít a gondolkodásmód
(**applikáció** csak: **app**),
hazánk ifja ma már gyakran
szóvégeket elharap.

A végződés „el-angolul”:
ma nem **fizikailag**,
fizikális-nak mondja az
angolul-agymosott tag!

Szórul-szóra fordítást is,

szegény nyelvünk gyakran bán,
így került a magyarba a
borzalmas *nem igazán!*

S a félreértett fordítás,
basically a példa,
ami nem *alapvetően*,
de így jutott a célba!

Alapjában véve lenne,
ám ki tudja ezt ma még?
Alapvetően-ként folyt be
minden lukba réges-rég!

Vagy a *realizál*, mi nem
fölfog, avagy *észrevesz*.
Ki nem tudatosít folyton,
az örvénybe belevesz...

Megkérdzem, bár kicsit sem
tartozik talán die;
angol pongyolaság folytán
tűnt el az ikes ige?

Mármint annak ragozása,
ami – tudjuk – enyhén más.
Netán ebben is bűnös a
pongyolásító hatás?

És az n-nel csonkult *-ban*, *-ben*,
amely ma már csak *-ba*, *-be*,
hallhatóan vándorolt be
sokak beszélt nyelvibe.

Ne toljuk ezt az angolra!
Ez a magyar „östrehány”,
amely szabatos beszédet
ma már magasról lehány!

Vagy ez talán a korszellem,
mely butít s nyomorba dönt
és zúdít a szép nyelvünkre
valóságos vízözönt?!

Óbégatni lenne kedvem
s mondogatnám, hogy *ó jé!*
mert bárkát sehol se látok
és nincs nyelvörző Nóé!

Orsós magnó?!

Zollikerberg, 2024 III. 23.

Azt hallottam *orsós* magnó
– valakitől, valahol. –
Úgy látszik, létezik e szó,
s a nyelvünkben araszol.

Pedig azt hihettük volna
– tévedésünk borzalom –
hogy a híres *orsóforma*,
réges-régen fogalom.

Ki e szót kitalálta, tán
tudta milyen a korsó,
de arról fogalma sem volt,
milyen lehet az *orsó*?

Vagy hát egész egyszerűen,
csak magyarul nem tudott...
A szomorú, hogy ily hibát
senki ki nem javított!!

Mert nem titok, elárulom
– mérgem félretéve –,
ami a magnókon forgott,
nem volt más, mint *cséve*!

Más is van az „új magyarban”,
és az éppúgy téves;
a „rég Magyar” fülemmel
meghallanom rémes!

Ilyen szó a *kátyú*, melyre
lám mit kitaláltak:
aszfalt úton keletkezett
gödrökre használnak...

A legszebb, hogyha elhangzik:
„Kátyúzzák az utat”.
Szóval akkor túrnak bele
gödröket és lukat...???

(A *kátyú* nagy sár, pocsolya,
és a baj nem kicsi,
földes úton talál sz rá, hát
bentragad a kocs!))

Akkor hogyha az „új magyart”

eddig nem ismered,
készülj föl rá, az olyasmi,
mitől a haj mered!

Ha annyira más a magnón,
mi hibásan *orsó*,
át kellene neveznünk és
lenne csévéés magnó!

Zollikerberg, 2024 III. 26.

A Kiemelt nyelvbíró versek címjegyzéke

(Betűrendes jegyzékeimben **szigorúan** követem a magyar ábécét, tehát nincs összekeverve az A az Á-val, az E az É-vel, az Ö az Ó-vel stb.)

Abszolút!
Affér!
Aggály
A forrás és a szitálás!
A hanglemez!
A kecál! (A gyönyörű középamerikai madár)
Alapvetően!
A motó
Arrogáns!
A számítógép csodái
 Utószó a vershez
Attitűd!
Autográf!

Benyomást kelt, de milyen?

Centrum!
-ció, -ció, -ció...!

Deviancia!

Eufemizál?!

Értjük-e a szavainkat?

Fajsúlyos?
Feltétlenül kell ez a szó?
Filogenetika!
Fotó!
Frusztrált és frusztráció

Hány ezrelék értené meg?
Hiányzik a tudatosság?
Hülyeségeket veszünk át!

Igazából!
Ikonikus! (sokadszor)
Indifferens!

Írásmód! (újra, meg újra...)

Ki-
Koncepció!
Kritérium!
Kvóta!

Lájkolás!!

Megkérdőjelezés!
Minden mondat végén pont van!
Mindösszesen!!!
Momentum!

Narratíva! Narrátor!
„*Nejl*on zacskó?
Ne fordíts le mindent vakon!
Ne magyarázzam hiába!
Nem igazán!

Orsós magnó?!

Paradigma!
Paranoia!
Performansz!
Per óra és társai!
Portfólió!
Potenciális
Preferál!

Realizáltad?
Repertoár !

Síelés?!
Spa!
Spray!

Szóátvétel! (Disztópia)
Szövegfordító hibája!
Sztrók!

Univerzum és egyéb!

„Visszanézted a filmet?”
Voksolás!